

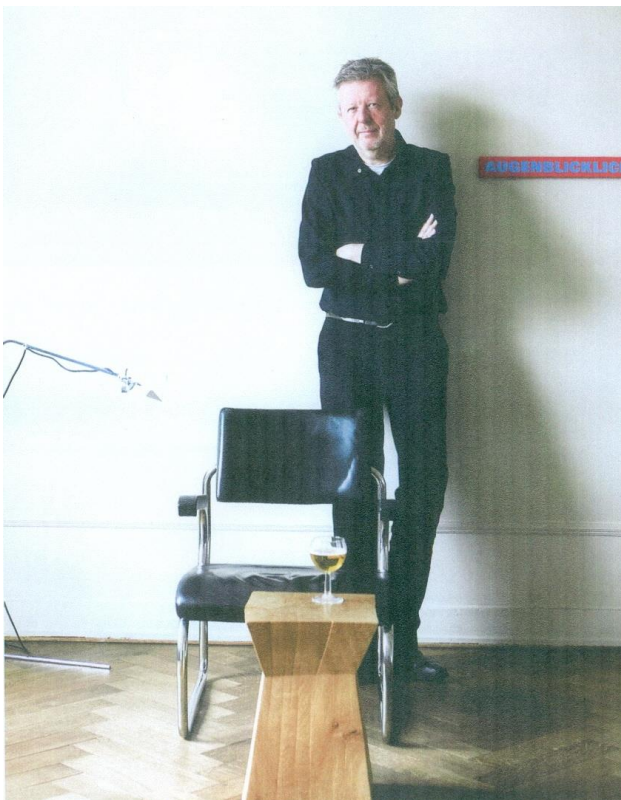
Christian Kieckens
Aalst 24 januari 1951- Brussel 11 mei 2020

Afscheidsplechtigheid op zaterdag 16 mei 2020
Crematorium Zemst om 11.00 uur

Beste familie, Beste vrienden, Beste Christian

Er valt veel te vertellen over jou. De familie zag hem opgroeien in Aalst, een voorbeeldige student Grieks-Latijn, getraind met een analytisch inzicht in cultuur en taal. In de Zoutstraat was muziek alom tegenwoordig en dat bleef een levenslange passie. Zoals je moeder en vader was verzorgde kledij voor jou essentieel. Van je vader kreeg je zeker de Aalsterse humor mee.

Paul Robbrecht, José Van Hee en Hilde Daem en ik leerden je kennen als studiegenoot in Sint Lucas, van 1969 tot 1974. Je gaf velen muziektips, wat je had ontdekt wilde jij overbrengen aan anderen. Je was meer dan behulpzaam. In de drukke periode van het eindproject waar iedereen nachten doorwerkte was je twee dagen "te vroeg" klaar en ging je anderen wat helpen. Niemand kon dit goed begrijpen, maar je was georganiseerd, timing, planning en discipline. Alles moest professioneel worden aangepakt.

Je was in feite de initiatiefnemer in 1983 van de Stichting Architektuurmuseum en heb ik met passie mee vorm gegeven aan dit project. Het hoogtepunt was de Biënnale in Venetië in 1991. Daarna nam je de beslissing om je eigen bureau uit te bouwen. Je had je ingezet voor de anderen en pas jaren later werd duidelijk wat de impact ervan is geweest. Geert Sels vatte in De Standaard van 12 mei dit goed samen: Een gangmaker met een brede kijk.

Een overzicht van je parcours geven is onmogelijk. Wat je presteerde is waanzinnig veel en werd door jou zorgvuldig opgelijst. Je was ook je eigen archivaris, alles punctueel opgesomd. Geen misverstanden of onduidelijkheden met steeds de vermelding van je medewerkers. Dit was een keuze uit respect.

“Zijn gebouwen gaan niet over mooi, lelijk of luidruchtig zijn; ze gaan niet over stijl maar over karakter, ziel en dna: het veranderen in de context, de logica van de architectuur en het maken” schreef Jo Jansens mij deze week. Je raakte veel aan, van XS tot XL met alles daar tussen in. Niet toevallig dat je op je website de projecten zo catalogeerde.

Toen jouw archief in het VAI werd ondergebracht kreeg je in 2017 een tweede expositie in deSingel met als titel “Het huis. De mentor. Het archief”. Een fascinerend overzicht waarbij je ook plaats gaf aan je studenten. Je was een begenadigd docent, mededeelzaam, luisterend en ook kritisch.

In de titel stond centraal het woord mentor. Jouw grote mentor was Pieter De Bruyne uit jouw geboortestad Aalst. Na de dood van Pieter ben je gaan wonen in zijn huis in de Stationstraat omdat je bang was dat men het interieur zou slopen of verprutsen. Je deed dit uit respect voor iemand die jou Milaan leerde kennen en nog veel meer. Dat je met de reisbeurs Godecharles prijs in 1981 naar Rome en Praag bent getrokken lag in het verlengde wat Pieter je meegaf, de bouwkunst is niet enkel constructie maar de uiting van cultuur. Inzicht verwerven, dit was je grote drive, architectuur was in de eerste plaats cultuur.

De taal en de betekenis van de woorden hebben je steeds gefascineerd. Je gaf in 2001 het boek en expositie in Aalst de titel “Zoeken-Denken-Bouwen”. Bij de drukkerij Sanderus de woorden indrukken – uitdrukken, in de vele betekenissen. De mooiste woordcombinatie is ongetwijfeld jouw bescheiden signatuur op het Stationsplein van Aalst. In de stalen stroken AALSTAALSTAALST aan elkaar geschreven en bij het lezen heeft men de keuze tussen Aalst of Staal met een verwijzing naar “den ijzeren weg”. Je moet van Aalst zijn om deze woordcombinatie te vatten.

Wij zijn hier vandaag samen in een gebouw ontworpen door jou Christian. Ik zie je nog het grondplan schetsen, een introvert gebouw omdat de omgeving niet veel te bieden had. Je structureerde alles rond een centraal plein met een grote lichtkoepel. Het was jouw variant van het Pantheon in Rome, de wonderlijke wereld van het licht. Er is geen leven zonder licht.

Tot slot wil ik namens de familie iedereen danken die in deze korte week dit moment heeft voorbereid, Katrien, Kelly en Els. Wij kozen om Christian te tonen als een begaafd fotograaf met beelden uit Venetië, Zwitserland, Milano en de barokarchitectuur. Christian je maakte geen “kiekjes” maar

Venezia Foto Christian Kieckens

ware composities. Met een arendsoog koos je het onderwerp, op zoek naar de essentie.

De woorden generositeit en intense schoonheid zijn de sleutels om zijn attitude te begrijpen. Wij gaan moeten veder leven met de schitterende souvenirs aan deze bijzondere persoonlijkheid. Wij zijn hier in beperkte kring, anders zouden er hier honderden mensen gekomen zijn als laatste erbetuiging.

Beste vriend Christian, het virus heeft er anders over beslist.

Christian, vaarwel. Vlieg weg met de vleugels van de leeuw ("Le Ali del Leone".) *

Marc Dubois

*

De titel van zijn ontwerp voor "Una Porta per Venezia" 1991.